

А НЕ МОЖЕ ЛИ ПО ЛЕСНИЯ НАЧИН

от Радостин Марчев

Всеки от нас е виждал алманах или справочник – една дебала книга, в която са описани всички възможни случаи в дадена област. Хубаво би било и библията да е подобен справочник – отваряш на проблема, пред който си изправен и прочиташ какво да направиш, за да го разрешиш. Но тя не е. В по-голямата си част библията се състои от истории за отдавна минали събития. И въпреки това християните казват, че тя е Божие слово и че може да говори на хората и днес. Как обаче става това? Как да хвърлим мост между историята и моето положение, между тогава и сега?

За да видим как става това искам днес да се върнем към една книга от библията наречена Съдии. Много малко знаем за нея. Не ни е известно точно кога са се случили събитията в нея и имаме изключително малко исторически документи от този период. Нейното мото, което се повтаря няколко пъти е “всеки правеше каквото си иска” – и най-често това не са добри неща. Съдържанието ѝ представлява една серия от истории, които си приличат много – Израел греши срещу Бога – постига го бедствие – той се опомня и вика към Бога – избавен е чрез съдия – след това бързо забравя станалото и отново греши. Всеки път резултатите стават все по-страшни и последните глави описват за една страшна гражданска война, която завършва с почти пълното изтребване на едно от 12-те племена.

Днес искам да се върнем към една стара история от тази книга и да видим как това става. Тя се намира в Съдии 6-7 – историята на Гедеон.

Съдии 6:1-5 И израилтяните сториха зло пред Господа; и Господ ги предаде в ръката на Мадиама за седем години. И ръката на Мадиама преодоля над Израиля; и поради мадиамците, израилтяните си направиха ония ровове, които са по горите, и пещерите и укрепленията. И след като Израил посееше, мадиамците, амаличаните и източните жители дохождаха и нападаха против него; и кат разполагаха стан против тях, унищожяваха рожбите на земята чак до Газа, и не оставяха храна за Израиля, нито овца, нито говедо, нито осел. Защото дохождаха с добитъка си и с шатрите си, и влизаха в страната многобройни като скакалци; безбройни бяха и те и камилите им, и навлизаха в земята, за да я опустошават.

Тези стихове би трябвало да са много разбираеми за нас. Ние също живеем в голямо утеснение. Страната ни е изпояждана не от чужденци, а от самите нас – от корупция, експлоатация и липса на работеща съдебна система. Наследството ни е минал атеизъм и бездуховност, настоящо неверие и паднали морални ценности. И никак не е странно, че около себе си виждаме апатия и отчаяние, хора, които или бягат от страната или излизат по улиците, за да протестират или са се превърнали в

апатични циници или пък живеят с някакъв объркан спомен за доброто минало (което ако мислим трезво всъщност пак не беше никак добро).

Нашето положение е просто отражение на един известен принцип: каквото посееш това и ще пожънеш. В нашето общество грехът е засяван твърде дълго и твърде много и сега не можем да очакваме да пожънем нещо различно от последствията от него.

Ст. 5-10 Така Израил изпадна в голямо униение поради мадиамците; затова, израилтяните извикаха към Господа. И когато израилтяните извикаха към Господа поради мадиамците, тогава Господ изпрати на израилтяните един пророк, който им каза: Така говори Господ Израилевият Бог: Аз ви изведох от Египет, и ви изведох от дома на робството; и избавих ви от ръката на египтяните и от ръката на всички, които ви насилваха, и като ги изпъдих от пред вас, дадох ви земята им. И рекох ви: Аз съм Господ вашият Бог; да не почитате боговете на аморейците, в чиято земя живеете. Обаче вие не послушахте гласа Ми.

Когато се изправим пред трудности – обществени или лични аз откривам, че много християни имат една погрешна представа за Бога. Когато им се случи нещо лошо първата им мисъл е – Бог ми е сърдит за нещо и ме наказва. Тези хора гледат на Бога като на един пъдарин или съдия, а на отношенията си с него като регулирани от това, което на народен език наричаме принципа на моркова и тоягата.

Но Бог не е такъв. Той допуска злото не като гневно наказание, а като последно средство, за да ни поправи след като откажем да слушаме по всякакъв друг начин това, което е добро за нас.

К. С. Луис казва: “Бог шепне в радостите ни, говори в съвестта ни, но в болката Той крещи. Болката е Божият “мегафон,” чрез който Той разбужда заспалият за Него свят.”

Така е и в случая – Бог не желае Неговите хора да бъдат наказани, просто понеже трябва да си понесат заслуженото и докато не им върне всичко Той няма да спре. Не, Бог само чака те да дойдат на себе си и веднага променя поведението Си.

Ст. 11-14 И ангелът Господен дойде та седна под дъба, който е в Офра, и принадлежеше на авиезереца Иоас; а син му Гедеон чукаше жито в лина, за да го скрие от мадиамците. И ангелът Господен му се яви и му каза: Господ е с тебе, мъжо силни и храбри. А Гедеон му рече: О господине, ако Господ е с нас, то защо ни постигна всичко това? и къде са всичките Му чудеса, за които бащите ни ни разказваха, като думаха: Не изведе ли ни Господ от Египет? Но сега Господ ни е оставил и ни е предал в ръката на мадиамците. И Господ погледна към него и му каза: Иди с тая твоя сила, и ще освободиш Израеля от ръката на мадиамците; не те ли изпратих Аз?

Ние виждаме как се развива разказа. Веднага щом хората разбират какво са направили и викат към Бога Той им отговаря. Той изпраща ангела Си за спасение при един човек, чрез когото е решил да им помогне.

Но тук историята става по-интересна. Защото този човек, който се казва Гедеон, няма никаква представа какво Бог иска да направи чрез Него.

Гедеон е един много интересен образ. Той не е неверник – Гедеон вярва в Бога, ходи на редовно на църква и се опитва да живее добре доколкото може. Но в същото време той е подтиснат духовно.

Ангелът идва при него и му казва: ”Здравей мъжо силни и храбри”, а Гедеон се оглежда и не може да разбере на кого говори той.

Ангелът му казва: „Господ е с Тебе”, а на Гедеон му се струва, че се шегува. Господ с мене? Защо тогава съм болен? Защо не мога да си намеря работа? Защо проблемите ме затрупват? Защо вътрешно постоянно се съмнявам и притеснявам? С нас ли е наистина Господ? Огледай се наоколо? Ние сме една малка група хора, които никой не зачита за нищо? Повечето от нещата, които се опитваме да направим се провалят. Молим се за България вече 10 години и сякаш колкото повече се молим толкова по-лошо става. От години искаме да започнем нова църква и все не става. Ние вярваме в Бога и знаем, че Той е вършил големи чудеса. Но ние не виждаме такива около нас. Как тогава да кажем, че Бог е с нас?

Повечето от нас не биха казали това, поне не на глас, но ако сме честни всеки от нас има моменти на съмнения и несигурност – когато живота ни поднася неприятни изненади и когато се сблъскаме с грубата действителност. И в едно такова време ние седмица след седмица се събираме като църква заедно с други хора, които се борят със същите неща и отново и отново си напомняме, че името, с което Бог ни се открива е Емануил, което значи Бог с нас. Бог вижда нашите слабости, болки и провали, сълзите и въздишките ни, вижда този грозен, паднал, объркан, понякога дори побъркан свят такъв какъвто той е, но отказва да стои настрана, влиза в него и застава до нас. Ние често забравяме или се съмняваме в това и затова трябва постоянно да си го напомняме. Това ни казва срещата на ангела с Гедеон.

Ст. 15-16 А той Му рече: О Господи! с какво ще освободя аз Израеля? Ето, моето семейство е най-долно между Манасия, и аз съм най-малък в бащиния си дом. Но Господ му рече: Непременно аз ще бъда с тебе; и ти ще поразии мадиамците като един човек.

Едно от най-важните неща, които ние християните трябва да разберем е, че ние не сме спасени само ОТ нещо, но сме спасени също така ЗА нещо, с определена цел. Бог иска да направи нещо чрез всеки един от нас и ние трябва да се научим да чуваме какво ни казва Той. За някои това може да е нещо голямо – както ще видим в историята с Гедеон. Но за повечето това ще са неща, които ни изглеждат малки,

но които са важни и необходими – неща като една добра дума казана там където е необходима, добре свършена работа, грижа за семейството, простичко свидетелство за Христос или време с някой, който преминава през трудност – дори без да казваме нищо. Това са неща, които могат да ни изглеждат дребни, но точно те правят света по-добър, заради тях християните са наречени сол и светлина на света и от тях Христос изгражда Своего царство. И тези неща са един ежедневен призив от Бога към нас, на който трябва да сме покорни ден след ден.

Понякога срещам християни, които казват: Искам да служа на Бога, но не зная какво да правя. Това никога не е вярно. От момента сутрин, в който отворим очите си до вечерта когато заспиваме Бог поставя пред нас безбройни възможности да Му служим и ни призовава да ги използваме. Всичко, което правим, всичко, което ни се случва е такава възможност – възможност да изясняваме Кой е Бог в един свят, който не Го познава, възможност Неговата доброта, любов и грижа да бъдат видени чрез начина, по който говорим и действваме.

Майка Тереза казва:

Христос няма друго тяло на земята, освен твоето, други ръце, освен твоите, други нозе, освен твоите. Твои са очите, през които Христовото милосърдие гледа към света. Твои са нозете, с които той излиза да върши добро; Твои са ръцете, с които сега той иска да благославя.

В едно трудно време както нашето кой ако не християните ще направи това? Ние постоянно се оплакваме колко е трудно, но замисляли ли сте се понякога, че Бог съвсем умишлено ни е поставил в това време и на това място? Всеки ден Той отваря пред нас врати, дава ни възможности да Му служим и ако не ги използваме ние сме неверни на Неговият призив.

6:25-32 И в същата нощ Господ му каза: Вземи бащиния си вол, втория вол седемгодишния, та съсипи Вааловия жертвеник, който се намира у баща ти, и съсечи ашерата, която е при него. После на върха на тая скала издигни олтар на Господа твоя Бог, според наредбата, и вземи втория вол та го принеси за всеизгаряне с дървата на ашерата, която ще съсечеш. И тъй, Гедеон взе десетина души от слугите си та стори както Господ му каза; а, понеже се боеше от бащиния си дом и от градските жители, затова не го стори денем, но го стори нощем. Когато градските жители станаха на утринта, ето, Вааловият жертвеник беше съборен, и ашерата, която беше при него, съсечена, и вторият вол цял изгорен на издигнатия олтар. И казаха си един на друг: Кой е извършил тая работа? И като разпитаха и издириха, рекоха: Гедеон Иоасовият син е извършил тая работа. Тогава градските жители казаха на Иоаса: Изведете сина си да се умъртви, понеже той е съборил Вааловия жертвеник, и понеже е съсякъл ашерата, която беше при него. А Иоас рече на всички, които бяха се дигнали против него: Вие ли ще защитите делото на Ваала? или вие ще го спасите? Който защити неговото дело, нека бъде умъртвен докато е още заран. Ако той е

бог, нека сам защити делото си, като са съборили жертвеника му. За това в същия ден той нарече сина си Ероваал {Т.е., Нека се съди Ваал.}, като казваше: Нека се съди Ваал с него, като е съборил жертвеника му.

За да бъде верен на Бога и на Неговия призив Гедеон трябваше да направи нещо, от което се страхуваше и което не му се искаше да прави – да събори идола и да се изправи срещу обществото, в което живееше.

Какво означава за нас да отговорим на Божия призив? Най-просто това означава да чуем какво Бог иска от нас и да отговорим както поставим Неговата воля над всяка друга – над желанията на другите хора и над собствените си желания, които често са водени от страх и егоизъм. Всеки път когато направим това ние откриваме, че влизаме в едно бойно поле. Дяволът не се страхува от християни, които просто вярват и ходят на църква. Но християнин, който е решил да слуша Христос и да Му се подчинява е нещо съвсем друго.

Някои хора си представят посветения християнин както доста отнесен човек, който още от земята се е пренесъл на небето и който не се интересува от почти нищо от това, което става около него. Но истинските Божии хора много внимателно виждат какво става около тях. Те са получили и отговорили на Божия призив да отсекут идолите и техните дела навсякъде където ги срещнат. И затова те се изправят срещу тях навсякъде където ги намерят – срещу неверието и несправедливостта, омразата и разделението, разбитите семейства и бездомниците, алчността и крупцията – това са проблемите, с които християните са призовани да се занимават. Виждаме това в ранните християни, които осиновяват нежеланите и изхвърлени от родителите им деца в Римската империя, в Мартин Лутер и реформацията за една църква отново слушаща гласа на своя Бог, в Уилям Уилбърфорс предлагащ в английския парламент закон за премахване на робството, в Хъдсън Тейлър отиващ в Китай да каже на хората за Христос и в майка Тереза, която се грижи за бездомниците по улиците на Калкута. А това, което не виждаме са още милиони посветени християни, които не са публични личности, но които ден след ден казват „Да” на Божия призив за живота си там където Той ги е поставил – на работа, в училище, в семействата или в църквата си, или пък заделящи от скромните си средства, за тези, които имат още по-малко. Ние лесно забравяме, но точно така е построена тази сграда, в която сега се събираме.

Това означава да слушаме Божия призив.

Но най-интересната част от историята е описана в гл. 7. Гедеон е събрал голяма армия и се готви да влезе в бой с мадиамците.

7:1-7 *Тогавя Гедеон стана рано, и всичките люде, които бяха с него, та разположиха стана си при извора Арод; а станът на мадиамците беше на север от тях, в долината до хълма Море. И Господ каза на Гедеона: Людете, които са с тебе, са твърде много, за да предам мадиамците в ръката им, да не би да се възгордее Израил против Мене и да каже: Моята ръка ме избави. Сега, прочее,*

иди, прогласи на всеослушание пред людетe тия думи: Който се страхува и трепери, нека се върне и си отиде от галаадската гора. И върнаха се от людетe двадесет и две хиляди души, и останаха десет хиляди. Но Господ каза на Гедеона: Людетe пак са много; заведи ги при водата, и там ще ти ги пресея; и за когото ти кажа: Тоя да отиде с тебе, той нека отиде с тебе; а за когото ти кажа: Тоя да не отиде с тебе, той нека не отиде. И той, заведе людетe при водата; и Господ каза на Гедеона: Всеки, който полочи с езика си от водата, както лочи куче, него да поставиш отделно, така и всеки, който се наведе на коленете си, за да пие. И числото на ония, които полочиха, като поднесоха ръка до устата си, беше триста мъже; а всичките останали люде се наведоха на коленете си, за да пият вода. Тогава Господ каза на Гедеона: Чрез тия триста мъже, които полочиха, ще ви избавя, и ще предам мадиамците в ръката ти; а всичките останали люде нека си отидат, всеки на мястото си.

Ние често си мислим, че когато сме призвани от Бога и съберем смелост да отговорим на Неговия призив Той ще издигне подходящи за задачите хора, ще снабди необходимите ресурси и ще отвори вратите, които трябва да се отворят. Историята на Гедеон ни казва, че изобщо не става така.

Гедеон е събрал армия, която изглеждала достатъчно голяма, за да се противопостави на мадиамците. Години наред евреите робски са търпели да ги ограбват. Сега най-последно търпението им свършва и те тръгват след един човек, който им казва, че Бог му е дал задача да ги освободи (Тези дни постоянно слушаме за протестите и това може да ни звучи много актуално). Евреите сигурно виждаха това събиране на хората като отговор от Бога и като начина да се изпълни Неговия план. Ние очакваме да прочетем как Гедеон се изпълни с Божия Дух, засвири с тръбата, народът се стече при него като един човек, те отидоха и победиха мадиамците и след това заживяха щастливо.

Но не става така. Бог прави така, че 32 000 души да се махнат и да останат само 300. Изглежда, че Бог не отваря, а затваря врати.

Познавам хора, които искат да направят нещо за Бога, молят се, след опитват и когато не се получава казват: Е, явно не е Божията воля. Иначе Бог щеше да отвори врати. И се отказват. Искам да ви кажа, ако ви се случи нещо такова, помислете още веднъж. Нещата с Бога не винаги стават толкова просто и праволинейно колкото ние си мислим. Не защото Бог иска да ни обърква, а защото има причини да действа по този начин.

Какви причини може да има, че да затваря врати, може да попита някой? Ще ви кажа няколко.

1. Бог иска да покаже ясно, че Той стои зад това, което се случва. Аз съм благодарен на Бога, че в тези толкова трудни години Той е дал на мен и на семейството ми достатъчно, за да се справям с живота. Но аз постоянно виждам други хора, други християни, на които им е много по-трудно. Някои са болни и

често освен с болестта си трябва да се борят и със здравната ни система. Други нямат жилище и трябва да плащат висок наем, който не могат да си позволят. Трети са останали без работа, а трябва да се грижат за семейството си. Познавам много такива хора. И не малко от тях имат какво да кажат за своята вяра в Бога и за насърчение на другите. Те имат надежда. Те не се оставят да бъдат смазани от проблемите. Те не са хора, които постоянно се оплакват, а са посветени, активни християни, които искат и работят за Бога. И знаели ли, чрез тези отрудени, обременени хора, Бог работи силно.

Господ каза на Гедсона: Людете, които са с тебе, са твърде много, за да предам мадиамците в ръката им, да не би да се възгордее Израил против Мене и да каже: Моята ръка ме избави.

Е, тези хора няма как да кажат, Аз правя това – защото за тях беше ясно, че ако нещо се случва то не е поради тях, а въпреки тях. И не само те, другите хора също виждат това. Това е начин Бог да изяви Себе Си. Бог не го прави защото иска да се изтъква. Бог привлича погледите върху Себе Си защото да гледа в посока към Него е единствената надежда и спасение за човека.

Така че може да се случи да искаме в църква да идват силни и влиятелни хора, а да се появяват такива, които иначе може би бихме избягвали. Може да искаме да имаме връзки в обществото, а да се окаже, че не ни тачат много-много. Може да искаме големи кампани, а да не можем да ги осъществим. И в същото време може да сме напълно в плана на Бога, Който иска да ни използва именно по този начин, за да може в нашата слабост да се види Неговата сила.

2. Второ, това е начинът на Бога да изгражда характери. Казахме, че Бог използва слаби хора често затрупани с много проблеми. Той използва и хора, които имат много слабости на характера си. Има християни, които си мислят, че за да ги използва Бог трябва да бъдат святи и почти съвършени. Това не е вярно. Ако не вярвате четете библията и веднага ще видите, че е така. Самият Гедсон постоянно се съмняваше. Наистина ли Бог е с мен? Наистина ли ме е призовал да направя това? Няма ли да се изложя страшно и да проваля живота си? Ама войската на мадиамците е толкова голяма как ще я победя само с 300 души? И ако прочетем 6 и 7 глава на Съдии ще видим, че той постоянно търси знамения от Бога, за да се справи със съмненията си. Гедсон не е човек с непоклатима вяра – той агонизира под вътрешните си съмнения. Той не може да спи заради тях и затова една нощ се налага Бог да му каже – иди и подслушай стана на мадиамците, за да се успокоиш.

Така е и с нас. Ние се съмняваме. Когато се опитаме да следваме Бога веднага лъсват нашите недостатъци на характера. Проваляме се. Прави неща, които не трябва да правим. Казваме думи, които не трябва да изговаряме. Страхуваме се. Понякога се отчайваме когато нещата не вървят или когато се вглеждаме в характера си.

И, знаете ли, Бог нарочно прави нещата по този труден начин, за да можем да израснем като християни и нашият характер да бъде изграден. Ние идваме на този свят голи и си отиваме голи. Много малко неща можем да вземем със себе си и може би най-важното от тях характерът ни защото с него ще влезем (или няма да влезем) в Божието царство.

Вижте отново историята с Геден. Бог нямаше нужда да спасява Израел по толкова сложен и труден начин. При един подобен случай, доста по-късно, Той просто изпраща ангел, който поразява враговете и когато евреите се събуждат на сутринта войната е спечелена преди още да се започнала. **Но** Бог иска Геден да бъде съдия на Израел, който има подходящ характер – и се погрижи той да стане такъв.

Няма друг начин Бог да ни изгради освен като Му служим в трудностите. Това е опасно защото болката и провалите могат не само да ни изградят, но и да ни пречупят. Бог винаги поема този риск. Но ако вземем вярното решение докато Го следваме даже когато не е лесно ние ще видим, че все повече и повече се превръщаме в хората, които трябва да бъдем.

3. Трето, така Бог изгражда общност. Трудностите ни учат как (по думите на апостол Павел) да си носим теготите един на друг. Това не е лесно и не ни се отдава естествено. Затова Бог постоянно ни показва нуждата чрез хората около нас. Част от Неговия призив е да си отворим очите (а понякога и дождобовете), да отделим време и усилия, да изграждаме приятелства, да не пропускаме възможности. Църквата вече е станала едно семейство заради връзката на всеки един с Христос. Сега ние сме призовани да приложим това на практика и да се държим един към друг като към сродници.

Това е начинът, по който Библията, макар че е писана толкова отдавна, може да ни говори и днес. Отваряйте я често, четете я, влезте и станете част от историите, които тя разказва и след това се запитайте как в тяхната светлина можем да живеем днес. Тогава тя наистина ще стане за вас Божието слово и ще чувате от нея Божия глас. И когато го чуете, му отговорете.